

[Behnke]

det, for som det allerede er fremgået af flere af de tidligere indlæg i dag, nærmer den danske ulandsbistand sig nu med hastige skridt 8 mia. kr. om året, og efter vores mening er det 8 mia. kr. for meget.

Sandheden er jo, at der ikke er tale om, at vi yder 8 mia. kr. i ulandsbistand, nej, vi yder ulandsbistand svarende til 8 mia. kr., og det er straks noget ganske andet. Jeg vil gætte på, at hverken Tanzania, Indien, Kenya eller de andre lande, der har været talt om i dag, er særlig interesseret i at modtage danske kroner. Det, man er interesseret i at modtage de pågældende steder, er amerikanske dollars, schweizerfranc, japanske yen osv.

Sagt på en anden måde: Vi skal altså ud og låne os til udenlandsk valuta svarende til 8 mia. kr. for så derefter at forære dem væk. I en situation, hvor den samlede danske gæld til udlandet er på over 300 mia. kr., synes vi bestemt ikke, der er nogen grund til, at vi årligt gør den gæld tilsvarende meget større.

Derudover synes vi, at der er god grund til, at vi med passende mellemrum diskuterer den måde, vi yder ulandsbistand på fra dansk side. Hvert eneste år modtager vi kritiske – ofte endda stærkt kritiske – rapporter fra statsrevisorerne om dansk ulandsbistand, hvor man klart påviser, hvordan det ene projekt efter det andet har været en dundrende fiasko, hvor man har tomme fabrikskeller stående, hvor man har haft prestigeprojekter af den ene eller den anden karakter, som udelukkende har tjent det formål, at vi danskere har kunnet købe os, hvad jeg vil kalde aflad, så vi i internationale forsamlinger har kunnet sige: Se, hvor gode vi danskere er! Vi har givet dem en fjerkræfabrik, eller vi har givet dem – som det også er blevet nævnt her i dag af hr. Skrum-sager Skau – en cementfabrik i Tanzania, der står tom og ikke kan bruges. Det er at holde grin med folk i de lande; mennesker, som ofte lever på sultegrænsen, skal så minsandten gå forbi og se danske prestigeprojekter stå uden overhovedet at kunne blive anvendt.

Når der årligt er kritik fra statsrevisorerne, så forstår vi det godt, og når der ofte er kritik i den danske presse af den måde, man bruger den danske ulandsbistand på, forstår vi det også godt. Men hvad vi ikke forstår, er, at regeringen ikke gør noget ved det, at man ikke ændrer den danske ulandspolitik, så vi holder op med at give til så mange fejlprojekter. Det er ikke læn-

gere siden end i 1988, at man fra Udenrigsministeriet gav Folketingets Finansudvalg en liste på over 260 forskellige ulandsprojekter, og der var ingen af dem, der havde anmærkninger, som kunne tyde på, at projekterne var gået fejlfrit; tværtimod var der anmærkninger ved samtlige 260 ulandsprojekter.

Vi synes også, det er et meget stort problem, at Danmark mere eller mindre støtter voldsregimer rundt omkring i verden. Vi havde episoden, hvor der minsandten fra Folketingets Finansudvalg var bevilget penge til regimet i Burma, men hvor en kraftig indsats bl.a. fra pressen resulterede i, at vi fik stoppet pengene, så de ikke blev givet alligevel. Men pengene var bevilget, man havde gjort det, et flertal i Finansudvalget var altså parat til at støtte voldsregimet.

Siden har vi heldigvis da fået stoppet støtten til Kina, men det er jo regeringens politik, at støtten til Kina skal genoptages, og havde det ikke været for det flertal her i Folketinget, der havde sagt nej, så var Kinastøtten genoptaget. Vi kan ikke forstå det, når man samtidig – i hvert fald i de officielle taler – hylder de gode menneskeretligheder, demokratiseringer osv. osv.

Vi har jo også problemet med Kenya som et hængeparti. Der er næppe nogen, der i dag er i tvivl om, at det, der foregår i Kenya, er meget, meget kritisabelt; man har smidt den norske repræsentant ud, og man har fra dansk side udtalt kritik af det, der foregår. Jamen det hjælper altså ikke noget at udtale kritik, når man fortsat opretholder støtten.

Der er i dag, særlig fra SF's side, blevet gjort opmærksom på, at vi ikke skal yde støtte til lande, hvor det kan befrygtes, at pengene går til oprustning. Jamen vi bliver ved med at yde støtte til Indien, selv om Indien i mange, mange år har prælet med, at man da er i stand til at fremstille atomvåben. Efter min mening er et land, der kan fremstille atomvåben, ikke at regne som et uland.

Det kan godt være, at det ikke lige er de danske kroner eller det, der svarer til de danske kroner, som går til indkøb af reservedele til atomvåbnene, men det at vi støtter Indien gør altså, at det indiske regime kan friholde midler, som det ellers skulle have brugt på sin befolkning, til f.eks. at fremstille atomvåben. Når man tænker på, hvordan der er religiøs forfølgelse osv. netop i Indien, kan vi heller ikke forstå, at